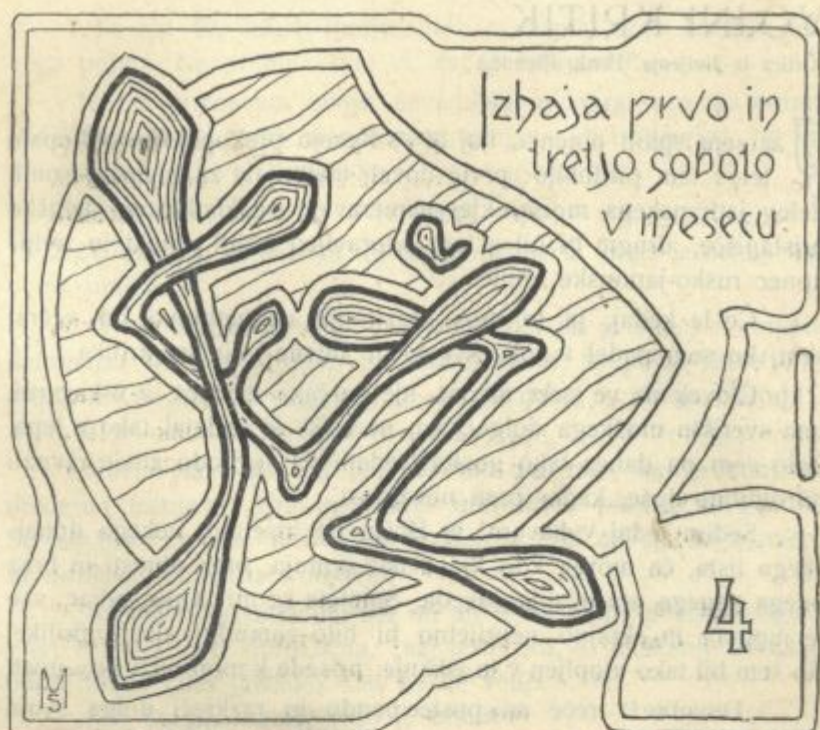

Logika pijanca.

„Ti, sinoči se je pa Blaž pri Lahu preveč napil! Ko je krevsal ponoči domov, je padel ter si nogo zlomil!“

„Pojdi, pojdi! Blaž je gotovo še premalo pil, zato si je nogo zlomil!“

„Kaj? Premalo?“

„I, seveda! Ko bi se preveč napil, obležal bi že v krčmi in bi ne mogel iti domov. Ko bi pa domov ne šel, bi si pa tudi ne mogel noge zlomiti! Kadar jaz čutim, da ga imam že toliko, da me noge slabo drže, pijem ga tako dolgo, da tam obležim in zato sem — hvala bogu — zdrav!“

Tudi nekaj.

„Pepček, kdo pa ima pri vas ključ od hišnih vrat?“

„Mama!“

„Kdo ima pa ključ od blagajne?“

„Tudi mama!“

„Ali tvoj papa nima prav nobenega ključa?“

„O ja! Od svoje — ure!“

Razume se.

Sodnik: „Toženec! Razen bicikla ste priči ukradli tudi sportno opravo!“

Tat: „I, seveda! Čemu pa bo siromaku sportna oprava, ako nima bicikla?“

VOJNI KRITIK.

(Črtica iz življenja. Ferdo Plemič.)

Jaz sem sploh mnenja, naj bi se Korejo prekopalo in odkopalo ter s tem pridobilo: prvič dovelj materijala za zasipanje onih delov jadranskega morja, kjer nameravajo sezidati novo tržaško pristanišče, drugič bi bil s tem odpravljen bojni objekt in tretjič konec rusko-japonske vojne.

Če le kedaj, je to moje naziranje neomahljivo od včeraj sem, ko sem padel v roke krvoločne hijene vojnega kritika.

Človek ne ve sicer nikdar, kje ga čaka nesreča, a v kavarni, tem svetišču moškega dolgočasja, ne bi se je nadejal tako z lepa. Zato sem pa danes tako gostobeseden, da se bodo znale ravnati miroljubne duše, kadar preti nevarnost.

Sedim tedaj v kavarni in iščem po inseratih nekega dunajskega lista, če morda kdo kje denar ponuja, brez obresti in brez onega sitnega vračevanja seveda. Smejete se mi! I nu, nikar, vse je mogoče in skrajno neprijetno bi bilo zamuditi slične prilike. Ko sem bil tako utopljen v to iskanje, prisede k moji mizi nov gost.

„Dovolite!“ reče mi postecipando in razkreči dolga svoja bedra ter ob enem zaviše osiveli svoji marcijalni brki. Nato se zaglobi v več časopisov ter jame hrkati, pljuvati na desno in levo, mrmrati, vzdihovati ter bliskati na okolo z očmi. Grozno se mi je smilil. Mož je bolan, si mislim, kavarniški zrak ga teži. Oj, če bi vedel, kako brezbožno mi bo plačal mojo usmiljenost, ne bi ga vprašal sočutno, ko je zopet strašansko zahrkal:

„Vam je li slabo?“

„Slabo, slabo gre! Pa ni drugače mogoče, ko so taki čevljarji tam doli.“

„To je res, čevljarji so včasih grozno siten zarod; meni ni treba praviti, skusil sem sam, a k srcu si tega nikoli nisem tako vzel.“

„Vi skusili? Koliko let pa imate?“ zahrešči.

Skrajno nelogično se mi je zdelo to vprašanje, ali kaj hočete, imam pač dobro srce do bolnikov.

„Včeraj me je srečala pamet.“

„Tedaj jedva štiriindvajset in ste skusili, ha, ha!“

„Dovolite, vidim, da ste vi več podplatov raztrgali nego jaz, a bos jaz tudi nisem hodil.“

„Oprostite, to je predrznost nasproti izkušenemu možu. A ne štejem vam v zlo, mladiči takoj vzrojijo, če nanese pogovor na vojno.“

„Vojno, kaj ste rekli, vojno?“

„Da, jaz govorim sedaj že ves čas o nji.“

„Jaz do sedaj o čevljarjih.“

„Seveda, jaz tudi. Taki so Togo, Ojama, Kuropatkin...“

„Ja kje pa so te firme?“

„Za boga, ne veste! Pred Port Arturjem, v Mukdenu...“

„Aha! Že prav, že prav, umel vas nisem takoj.“

„To pa, to, mladi ljudje sploh o vojnih rečeh nimajo pravega pojma. Na primer veste vi, kaj je trdnjava?“

Nerad priznavam svojo nevednost, a takrat sem jo moral. Videl sem širom sveta marsikatero trdnjavo ali trdnjavico, pa kaj me je zanimalo vse ono zidovje, vsi oni nasipi!

„Trdnjava, hm, hm, to je nekaj, nekaj . . .“

„Groznega, orjaškega. Moderna trdnjava, to pa je nekaj, kar vi ne umete.“

„Hvala bogu, da je le on umel. Tako mi je bila prihranjena definicija. Definicije sploh sovražim, meni je pojm dovelj. O trdnjavah pa mislim sem bral le enkrat nekaj v „Slov. Narodu“, a še to mi je rano izpuhtelo.

„Ravno tako pa tudi Japonci niti ne vedo, kaj je trdnjava, moderna trdnjava. Zato pa jim je tudi huda predla, dasi je bil Steselj prav za prav tudi pravi čevljar in tudi ne ve, kaj pomeni to trdnjava, moderna trdnjava.“

„Steselj!“ se začudim, ker on mi je bil edina poetična figura v tej vojni in zato simpatična, „saj je to oni, ki je branil trdnjavo portartursko tako junaško. On bo že vedel . . .“

„Kaj branil, branil? Kdo je branil?“

„I nu, Steselj.“

„Ha, ha!“ zakrohota se moja vojniška kapaciteta, „Steselj je branil, ha, ha! Kdo brani? Vojaki branijo.“

Bilo mi je, kakor bi kdo prižgal v mojem militarnem obzorju dvavinarsko lučico.

„Res je, vojaki branijo.“

„Vidite, tako je pri trdnjavi, pri moderni trdnjavi. Vse mehanizem. Pa naskočiti tako trdnjavo tudi ni šala.“

„Seveda ni!“ pravim izmučen; vsaj jaz sam bi se je ne upal, to mi lahko verjamete.“

„Glejte, o tem tudi nimate pojma. To vam bom pokazal drastično.“

Začel je sukati in predstavljati kozarce in skledice, ki so prazni ali polupolni stali pred nama. Jaz pa sem občudoval njegov vojniški ženij ter sklenil pazno poslušati tega — kaj je neki bil? — stotnika v pokoju.

„Tedaj te skledice vam predočujejo vnanje fore. Pri modernih trdnjavah so namreč tudi vnanji fori.“

„Aha!“

„Ti kozarci tu v drugi črti so notrajni, dominujoči fori. Pri modernih trdnjavah so namreč tudi notranji, dominujoči fori.“

„Aha!“

„Pred vnanjimi fori so trinceje. Dovolite mi svinčnik! Tedaj ta črta to so trinceje.“

„Aha! Prosim, kaj pa so trinceje?“

„To so luknje, kamor padajo Japonci.“

„Aha, da jih Rusi ne zadenejo.“

„Kaj še, luknje so naredili Rusi za Japonce.“

„Slovanska gostoljubnost!“

„Sedaj se prične naskok. Najprej streljajo napadalci na glavne notranje fore. Vidite, Japonci tega niso umeli, streljali so na vnanje fore in jih napadali. Te se pri moderni trdnjavi pusti kar pri miru.“

„Ja, zakaj so jih pa sezidali?“

„Zakaj, zakaj. Zato, da bi se Japonci zmotili in nanje streljali.“

„Glej ga vraga!“

„Sedaj se prične pravi naskok. Napadalci pridejo v brzem teku do trincej in ...“

„... in padejo vanj“, dostavim.

„Da, padejo vanj!“ reče on in obmolkne. Zdelo se mi je za hip, kakor da je moj kritik v zadregi, kaj bi sedaj počel s temi Japonci, ki so padli v jame; a le za hip, koj nadaljuje:

„Potem vstanejo ...“

„Smejo to?“

„Pri moderni trdnjavi že. A Japonci so tu zgrešili.“

„Ej, vraga!“

„Pozabili so vstati.“

„Fatalno!“

„To je: pravočasno vstati. A naprej! Trobenta zapoje „ta-ta“ in dalje v diru mimo vnanjih forov.“

„Smejo to?“

„Seveda, pri moderni trdnjavi se teh ne brani, brani se notranje, dominujoče. Vidite, tu so Japonci v drugič zgrešili.“

„Kako to? Niso li obležali v trincejah?“

„Ne, vstali so, a prekasno. Do notranjih forov je bilo predaletč za danes, lotili so se vnanjih.“

„Gorje!“

„Da, gorje! Tu so izkrvaveli po tisoče in tisoče, cvet njihove vojske je padel.“

„Ja, čujte, tega pa ne umem, zakaj so Rusi branili te fore, saj se jih pri moderni trdnjavi ne brani?“

„Vidite, tu tiči pa Stesljev pogrešek!“ de on zmagonosno in položi prst na jedno skledico.

„A to je bilo junaku le v prid.“

„Tako rečete vi, ki ne veste, kaj so notranji fori.“

„To so ti“, rečem in pokažem na vrsto kozarcev pred mano.

„Da, ti so in tu bi se moral on postaviti v bran Japoncem.“

„Ne bi vedel, zakaj ne tu pri vnanjih.“

„To je pač jasno. Od trincej ...“

„... kjer ležijo Japonci ...“

„... do vnanjih forov je bližje nego do notranjih. Vojak se pa s hojo utruji. Do vnanjih forov pride še deloma čil, medtem ko do notranjih prisopiha upehan. Upehano vojsko odbiti, pa je lahka stvar.“

„Aha!“

„Tedaj so prišli Japonci do notranjih forov in začnejo streljati ,puf, puf! Rusi jim odgovarjajo ,puf, puf! To traja pri modernih trdnjavah 17 minut. Sedaj zatrobi rog ,ta-ta-rata! in ,pum, pum! se oglasijo topovi. Poveljnik stopi naprej in reče: ,Udajte

se! Oni odgovorijo: „Šlevam nikdar! To razburi vojake, naskok se prične. Vretje, upitje, streljanje, trobenje. Hop, hop, hop pridre huzarji, bliže in bliže. Puf, puf, bum, bum, hop, hop...“

„Cin, cin! Šššš!“

Dva kozarca sta se prevrnila, voda na moje hlače, steklovina po tleh. Vstal sem prestrašen, postrešček je prijadral. A on? Mirno je vstal:

„Vidite, to je moderna trdnjava!“

Ne več, ne manj ni rekel, ogrnil se v plašč, plačal in — odšel.

„Kdo je ta grozni militarist?“ vprašam postreščka, ki mi je brisal bedri.

„Militarist?! Ta ni bil nikdar vojak, saj je kruljav. Strojarski mojster je.“

Prijateljski kalauer.

A (svojemu prijatelju): „V Pulju sem videl velikansko oklopnico; dolga je bila 150 m, široka 28 m, pod morsko gladino vozi 9 metrov, posadke ima 800 mož in je armirana s 44 topovi; kaj misliš, koliko je star kapitan tega kolosa? — To lahko brž preračunaš, če vzameš gorenje podatke v poštev in račun!“

B: „Ne morem tega tako hitro preračunati, pušči mi časa zato. — Jeli pa Ti veš, koliko je star kapitan omenjene oklopnice?“

A: „Vem, 42 let!“

B: „Kako to?“

A: „Ker mi je sam povedal!“

Enakomerno razdeljeno.

A: „Pri vas doma toraj nikdar ne pijete piva!“

B: „Ne! Moja žena in jaz pijeva načeloma samo vino in vodo!“

A: „Ali mešata vodo z vinom?“

B: „Kaj še; moja žena pije vodo, a jaz vino!“

Naša kritika.

A: „Ali si videl najnovejšo igro Martina Krpana?“

B: „Da, to je imenitna igra! Tako naravnost iz srca še ni nihče govoril o naših razmerah. Take igre še nismo videli na našem odru! Rad bi samo vedel, kdo je ta pisatelj, ki se skriva za psevdonomimom Ignotus?“

A: „Fran Govékar!“

B: „A tako! Potem pa ni nič posebnega! Mislil sem, da je kdo drugi!“

ŽANE Z IBLANE.

IV.

Zdej nej pa še kdu gofla utresa, de gspud Šuštaršič nisa tč! Prmejš, mejčkn sa na Duni pubrcal, pa je udletu ministr Kerber iz sojga zica, kokr de b pihnu. Pa sa mel tud čist prou; kua se pa ujeda Kerber, kokr, de b mou res on kej za kumnderat; gspud Šuštaršiča nej b ubugu in se pu nh rihtu, pa b še dons sedou, kokr prliman na menistrskem zic. Šika se mu! Zatu je pa Gauč bl kšajt, k je Šuštaršiča na fruštck puvabu in se mu tku šmajhlou, kokr kašna stara mačka, kedr mlečna kaša zagleda. Dokler u z

gspud Šuštaršičam tku ukul šou in ga na fruštck vabu, u že na trdnem, kedr u pa puzabu, kua za en gspud sa gspud Šuštaršič, u pa glih tku šou rakam žvižgat, kokr Kerber; zatu, k sa se gspud Šuštaršič naprej uzal, de uja tulk cajta menistre premetaval in nauja dal preh gmaha, dokler se na uja sami za en cajt usedl na tist stou, pol uja pa vidl liberalci, pu čim je žmah! Preci se mende tu še na u zgudl, kokr na u preci na murost cerku sezi-dana, če je prou gspud Kuzak ublubu, de u murostarskmo faj-meštru zastojn mesu dajau, kedr ga uja onštela. Enkat u pa prou gvišn Šuštaršič minister, kokr u gvišn na murost cerku, in kokr gvišn se je en gspud naveliču soj žen drlaubnast dajat, de s je hudila u Iblana zube drt in frišne notr utekvat, čeprou je biu prou kršansk usmilenga srca, pa je nazadne use glih putrplejne zgubu in je zaupou: Žena, zob more vn, pa nkol več not! In tku se je zgudl in ud tistga cajta ma žena gmah pred bulečinam u zube, vrhnšk ceh pa usak dan ene par kronc mn prefita.

Pa men tku na greja ud drugh zube nč am, kokr murostarska cerku ne, če prou pud moja fara šliš. Jest se mam za druge rči pekimrat. Nahter ldje pa u usaka reč soj nus utekujeja. Zdej že nahterm iblanska pelajhtnga ni ušeč. Tekat se pa ni nubedn nč gor držu, k sma še z rankm Grablucam — buh mu dej nebesa, — hudila pu mest iz ena lojtra in ena kišta in sma lahterne pržigala, če prou je blu tku tema pu Iblan, de učash Grabluc še z lojtre ni vidu dol zlest, k je lahterna pržgau. Men se zdi, de je zdej še preveč svetlu pu Iblan, kar m u rad putrdu tud tist gspud, k je šou un dan iz ena frajla pu Elefontngas, pa

ga je negova gspa že na tristu šritu spoznala in ga začela uštevati, de sa gspude kar mrgulinci gumezal pu nugah. Fikslandan!

Ideal.

Profesor (k dijaku): „Ideal je tisti cilj, po katerem najbolj hrepenimo.“

„Na primer N.: „Kaj je Vaš ideal?“

N. (se boječe smeji).

Profesor: „No, no, saj vendar veste, po čem najbolj hrepenite!“

N: „Čaša piva in — cigareta!“

Črno na belem.

Kmet, ki je bil pred kratkem odpuščen iz norišnice, se je prepiral v krčmi s svojimi sosedi. „Ti si norec!“ zavrnili ga je sosedi. „Kaj, jaz naj bi bil norec! Jaz, ki sem v celi vasi edini, ki imam črno na belem, da sem duševno zdrav!“

Vzdih

pri izpitu padlega jurista:

„Kdor ljubi vino, ženske in petje,

Ostane kandidat juris več kot desetletje!“

Motivirano.

„Ubog potujoči črevljar prosi miloščine!“

„Saj ste bili šele pred pol ure tu; a tedaj ste rekli, da ste krojač in sem vam dal dvajset vinarjev!“

„Prav imate! Toda pomisliti morate, da se pri teh slabih časih ne izhaja samo z enim obrtom!“

Skromen bolnik.

„Kako dolgo si bil bolan?“

„Šest tednov sem moral v postelji ležati!“

„To ti je moralo biti silno dolgočasno!“

„Tako, tako! Zdravnik mi je itak vsak dan druga zdravila zapisal!“

Malomestno.

„Koliko prebivalcev pa ima vaše mesto?“ je vprašal tujec mestnega župana.

„Na pamet pa res ne vem! odgovoril je župan v zadregi.

„Prosim, kar malo potrpite, jih bom takoj preštel!“

Ex libris.

Tolažilo.

Svatje pričakujejo na kolodvoru mater neveste. Namesto matere pa se jim vroči brzjav: „Oprostite, zamudila sem vlak! Ker sedaj ne morem priti k poroki, pridem pa gotovo k srebrni poroki!“

Natančno.

Mlada gospodinja (ki je kuhala natančno, kakor je bilo v „Novi kuharici“ natisnjeno): „Pepca, prinesi mi še štiri žlice, kajti „Nova kuharica“ veli, da se mora vzeti šest žlic, a jaz imam tu samo dve!“

Razglas.

Ker se bliža čas setve, opozarja podpisano upraviteljstvo vse one kmetovalce, katerih njive leže tik železniškega tira, da sejejo z največjo previdnostjo ter pazijo, da seme ne bo padalo na železniški tir, ker bi utegnilo na tiru ležeče seme provzročiti največjo nesrečo.

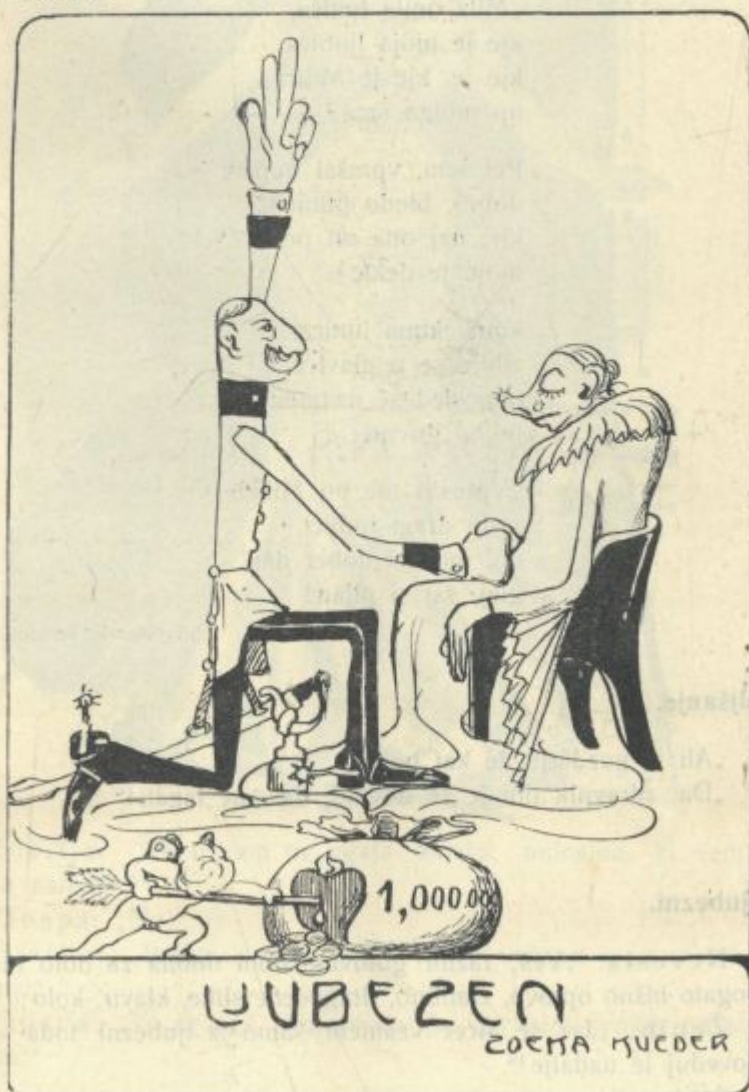
Kdor bi se ne ravnal po tem ukazu, kaznoval se bo po istem paragrafu, kakor se kaznuje n. pr. v Ljubljani pljuvanje na tla.

Upraviteljstvo vrhniške železnice.

Znak ljubezni.

„... vi niti ne veste, kako jo zaročenec neizrekljivo ljubi. Ves dan ne govori družega, kakor o njeni — doti!“

Ex libris.

Vzoren potovalec.

V železniškem vozu: „Glejte, kako krasna pokrajina je tu!“

„Oprostite! Jaz potujem za prvo kranjsko tvornico pletenin, a ne za svojo zabavo!“

Ne utegne.

„Prosim, gospod, kakega daru! Dva meseca sem že brez posla!“

„Ravno prav ste prišli! Pri meni imate za pol leta dovolj dela in lahko takoj pričnete!“

„Oprostite, to bo pa preveč dela, kedaj bom pa potem utegnil beračiti!“

Mila lunica.

„Mila, mila lunica,
kje je moja ljubica,
kje je, kje je Milica,
up mojga srca? — —“

Pel sem, vprašal lunico,
dobro, blede punico,
kje, naj ona mi pove,
moje je dekle?

kima, kima lunica,
ziblje se ji glavica,
naposled se nasmeji
in mi govori:

„Vprašáš me po Milici,
svoji dragi ljubici,
oh, imel si dober dan,
glej, saj si pijan!“

Silvester k. Jelenov.

Zboljšanje.

„Ali je gozdarju že kaj bolje?“

„Da, zdravnik mu je že dovolil, da sme lagati!“

Iz ljubezni.

Nevesta: „Veš, razun gotovine bom dobila za doto tudi še bogato hišno opravo, zlatnino, dragocene slike, klavir, kolo...“

Ženin: „Jaz te sicer vzamem samo iz ljubezni toda — pripoveduj le nadalje!“

Na ljubljanskem trgu.

„Po čim so jajca?“

„Po groš!“

„Kako pa to, da so tako draga?“

„Ker v takem mrazu kokoši ne nesejo!“

„Ali po groš pa nesejo?“

Škodoželjnost.

Šivilja: „Toraj vam ne ugaja obleka, milostna, ki sem vam jo naredila?“

Gospa: „Ne!“

Šivilja: „Potem pa ne boste hoteli več pri meni oblek naročiti!“

Gospa: „To že ne! Priporočala pa vas bom svojim prijateljicam!“

Nerazdružljivi prijatelji so Miklavž, Jernej in Vinko.

Prva dva sta odvetniška uradnika, tretji pa trgovski pomočnik — vsi trije poštenjaki v Ljubljani — Miklavž je doma iz Trebnjega na Dolenjskem.

Na Martinovo nedeljo lanskega leta morali so se vsi trije gadje seveda in ipsissima persona et effigie udeležiti Martinovega večera v ljubljanskem „Narodnem domu“, koji večer je priredilo slavno pevsko društvo „Slavec“.

ln zgodilo se je, da je prijatelj Vinko pri tomboli — tudi srečolovu — za celih deset vinarjev kupil srečko; zgodilo se je nadalje, da je prijatelj Vinko to za deset vinarjev kupljeno srečko podaril prijatelju Miklavžu.

ln slednjič se je zgodilo, da je na to srečko odpal glavni dobitek v znesku — pardon — v obliki „okrancane gosi“ — Martinove gosi — in se je ista izročila Miklavžu.

Pač res: „Der Dumme hat's Glück!“

Miklavž je imel seveda velikansko veselje nad tem svojim dobitkom, češ, „gus bama pa a Bažič dama pajel“.

Dve uri po polnoči, ko je naš prečastiti trifolij začutil, da je skrajni čas, da odrine domov — inace bi riskiral, da prenočuje v ljubljanski „špehkamri“ — kar pa vspricho tam nahajajočih se ušij in stenic baje ne spada med udobnosti življenja — odpravil se je cel kvadrifolij v kojega seveda štejemo tudi zadevno „gus“ proti domu. Kompani-komandant je bila seveda zadevna „gus“ — Flügelsarže pa Miklavž, Jernej in Vinko, ki so gledali in pazili na to, da kompani-šef ni iz ceste kam na stran ušel.

Kompani-šef „gus“ je srečno svoje tri „cuge“ pripeljal na dom svojega lastnika Miklavža, kjer se je „gus“ interniralo „pad streha“ — kakor je pravil njen lastnik.

Miklavž je nato naznanil svoji rodbini veselo vest, da je priigral Martinovo „gus“ vso „okrancano“ na kar je zavladovalo veliko veselje v Izraelu, da ne bode treba kupovati božične pečenke!

ln v rodbinskem svetu se je sklenilo, da se „gus“ futra na „pemska viža“, to se pravi, da mora jesti toliko, kolikor more, sicer pa „Vogel, friss oder stirb!“

Toda ta rodbinski sklep, ki je bil sklenjen samo 'per vota majora, se je tekom par dnij sprevrgel in je bil z ozirom na to, ker „gus“ hrane, s kojo se jo je sililo, z lepa jemati ni hotela, pravoveljavno razveljavljen in je pravi lastnik zadevne „gasi“ Miklavž ponudil v naprodaj onemu izmed ljubljanskih gg. trgovcev, ki je uže do takrat imel 27 patentov, dva je pa še le sedaj dobil, kakor smo to čitali v uradnem listu „Laibacheri“.

Mož in imetnik 29 patentov odklonil je pa nakup „gasi“, vsled česar je ista „gus“ Miklavžu zopet ostala.

ln kaj je storil Miklavž?

Ponudil je svojo „gus“ svojemu šefu v nakup, češ: „Naš sa raki, de gus stran daja, de buja rajš anga pitanga purmana kepil' za božič!“

Miklavžev šef bil je s tem zadovoljen ter mu rekel, naj mu naznani kupnino za „gus“.

Par dni nato pa Miklavž naznani svojemu šefu, da „gasi“ ne prada, češ, „de ja boja dama sami snejli“.

Prijatelj Miklavž bil je pa uže popred in med tem naznanil in povedal nekemu rihtnemu gospodu po imenu Nace, ki ima eno gvavtno besedo pri okrajnem kazenskem sodišču v Ljubljani, da ga vabi na pojedino, ki se vrši dne 23. decembra 1904. — pri koji pojedini se bode zadevna „gus snejla“ kar je prijatelj Nace — cmokaje in obrisuje si šnobo z rokavi zamazane svoje suknje, ki je zamazana itak liki kuti kapucinskega kozla — odo-bruje na znanje vzela.

Pa zgodilo se je nekaj strašnega — da govorimo se Sinkieviczevim poročilom o bitki Križarjev in Poljakov ob „Tat-nensee“.

„Gus“ je Miklavž preveč futral, krmil jo je po dnevi in po noči in tako zgodilo se je nekaj še strašnejšega — da mu je „gus“ kratko pred lanskim Božičem „krapnila“ — ker je bila po lastni povedbi Miklavževi „gus prefutrana“.

To žalostno novico je naznanil Miklavž Nacetu, kojemu so se kar sline pocedile po odišli pečenki, češ: „Jej, jej, jej, tako mastna gus, ko bi bil vanjo vgriznil, na vsaki strani ustnic bi se bila kar mast cedila dol po bradi!“

Sic transit gloria mundi et anserum!

To je prava in resnična zgodovina letošnje Martinove gosi Slavčeve!

Najvažnejše.

Vodnik (v planinah hribolazcu, ki je imel ogromen nahrbtnik): „Gospod, kaj pa nosite v nahrbtniku, da je tako velik?“

Hribolazec: „Pisalni stroj, da bom lahko pisal — raz-glednice!“

Iskra.

„Bodi mu zemljica lahka!“ vsklikne marsikdo, kadar pokop-ljejo znanca. Umestneje bi bilo, ko bi se mu tako vskliknilo ob rojstvu.

Prva slovenska **Delniška družba**
združenih pivovaren Žalec in Laški trg v Ljubljani

priporoča svoja piva, varjena iz najboljšega sladu in hmelja in zagotavlja vsem svojim odjemalcem najsolidnejšo in najtočnejšo postrežbo.

Cenjena naročila naj se naslovijo na: **Delniško pivovarno Laški trg, Štajersko.**

Vsi drugi dopisi pa na: **Delniško družbo združenih pivovaren v Ljubljani.**

Poskusite vendar enkrat naročiti
 si svoje črevlje pri

Mateju Oblaku

čevljarju v Ljubljani, Vegove
 ulice št. 12.

Prepričali se boste o elegantni opravi,
 nizki ceni in trpežnem izdelku.

Ustanovljeno leta 1870

Lastni izdelek **PERILO** Lastni izdelek

za gospode, dame in otroke zaradi
 izvrstnega kroja, natančnega dela
 in zmerne cene znano daleč čez
 meje Kranjske, priporoča

trgovina z modnim blagom za
 gospode in dame in trgovina
 za opreme

C. J. HAMANN

Ljubljana, Mestni trg šte. 8

dobavitelj perila cesarske visokosti, različnih častniških uniformiranj, zavodov itd.

Perilo po meri se prav brzo zgotavlja.

NAJBOLJŠA KURJAVA

za železne peči je **KOKS**

brez dima, saj in vsakega duha.

Vedno v zalogi

v ljubljanski plinarni.

L. M. ECKER, stavb. klepar

Ljubljana, Dunajska cesta 7 in 16.

Vsakovrstna stavbinska dela. Najceneja izvršitev lesno-cementnih streh in pokrivanje s strešnim lepom. Zaloga strešnega laka, lesnega cementa in strešnega lepa. Strel vodne naprave po izkušeni sestavi. Vodovodne instalacijske naprave vsake vrste. Zgradba stranišč in kopalnih naprav. — Proračuni na zahtevanje brezplačno.

Teodor Korn

pokrivalec streh in klepar

ter vpeljavec strelovodov

(prej Henrik Korn)

priporoča se p. n. občinstvu za izvrševanje vsakršnih kleparskih del ter pokrivanje streh z angleškim, francoskim in tuzemskim škrliljem, z asbest-cementnim škrliljem (Eternit) patent Hatschek, lesno in ploščnato opeko, lesnocementno in strešno lepenko.

Vsa stavbinska in gibanterijska kleparska dela v priznani solidni izvršitvi. Poprave izvršuje točno in ceno. — Proračuni brezplačno in poštne prosto.

Pristni domači brinjevec

preizkušen na kemičnem preskuševališču za živila v Ljubljani razpošilja s certifikatom

Ivan Mali v Škofjiloki

po K 2 — liter v zapletenih steklenicah po 3/3 litre.

Prva kranjska tvornica pletenin in tkanin

Dragotin Hribar v Ljubljani

priporoča cenjenim gg. trgovcem in kramarjem v mestu in na deželi svoje izdelke, kakor: nogavice, rokavice, gorenjske jopiče, gamašne, otroška oblačilca, telovnike za gospode in lovske telovnike itd., itd.

Tovarniško zaloga: Šelenburgove ulice 13.

OGLASI

PRIPOROČILA VREDNIH
DOMAČIH TVRDK

Brata Eberl, Ljubljana

slikarja napisov in lakirarja.
Dekoracijska, stavbena in pohi-
štvna pleskarja.
Delavnica: Igriške ulice šte. 8.
Telefon 154.

Brata Eberl, Ljubljana

tovarna oljnatih barv, laka in fir-
neža z električno gonilno silo.
Telefon 154.
Trgovina in pisarna: Miklošičeve
(Frančiškanske) ulice 6.

Pekarija, slaščičarna in kavarna JAKOB ZALAZNIK

Ljubljana, Stari trg 21.
Filijalke: Telefon: št. 194.
Glavni trg 6 — Sv. Petra cesta 26

GRIČAR & MEJAČ

Ljubljana, Prešernove ulice
priporoča svojo največjo in naj-
starejšo trgovino z izgotovljeno
obleko za gospode in dečke, gospe
in deklice.

Šivalne stroje

priznana najboljšega
izdelka za družine in
obrnike priporoča
tovarniška zaloga ši-
valnih strojev
IV. JAX IN SIN
Ljubljana,
Dunajska cesta št. 17.

FRANC ČUDEN

urar in trgovina z zlatnino
Ljubljana, Prešernove ulice 1.
Velika zaloga vsakovrstnih žepnih
in stenskih ur ter ur budilnic itd.
Najnovejši ceniki zastoj in franko.

L. MIKUSCH

v Ljubljani, Mestni trg šte. 15.
priporoča svojo bogato zalogo
dežnikov in solnčnikov
v kakoršnikoli velikosti in od vsakovrst-
nega blaga, najpriprosteje in tudi najele-
gantneje izdelane, po najnižji ceni. Pre-
kupcem so na zahtevanje obširni ceniki
franko na razpolaganje.

Avgust Agnola

Ljubljana, Dunajska cesta št. 13.
Velika zaloga steklenega in
porcelanaste blaga itd.
Krasna izber raznovrstnih svetilk.

JOSIP MURNIK

trgovina s špecerijskim in delika-
tesnim blagom in vinarna
Ljubljana, Sv. Petra cesta.
Velika zaloga vsakovrstnega špecerijskega
in delikatesnega blaga, šampanja, pri-
stnega francoskega in domačega medic-
nalnega konjaka, vina, ruma, likera itd.

Slaščičarna in kavarna Ivan Gotthard

Ljubljana, Stari trg 6
priporoča izvrstne izdelke ob naj-
nižjih cenah.

Fotografični atelije

JULIJ MÜLLER

Ljubljana, Miklošičeva cesta 8.
se priporoča za izvrševanje vsakovrstnih
fotografij v atelijeju, kakor tudi izven hiše.
Povečanja po vsaki podobi.
Priznanje Nj. Vel. cesarja Franca Jožeta I.

Tovarna za stroje

G. Tönnies, Ljubljana

Specijaliteta: Žage in stroji za ob-
delovanje lesovja, turbine, trans-
misije, naprava za odvajanje žaga-
nja in oblanja, sesalno plinovce mo-
torje, najcenejša gonilna sila 1—3 v.
na uro in konjsko silo.

J. KOSTEVC

Ljubljana, Sv. Petra cesta 4.
Velika zaloga manufakturnega blaga, suk-
nenega in modnega blaga za ženske in
gospode, velika zaloga solidno izdelanih
modrcev, ženskega in moškega perila, kra-
vat, svile, baržuna, modnih nakitov itd.
Vzorci na zahtevo poštnine prosto.

Rastlinski likér

„FLORIAN“

je najboljša
kapljica za želodec.

DRAGOTIN HRIBAR ©

LJUBLJANA

TISKARNA

ZALOŽNA KNJIGARNA

KNJIGOVEZNICA

TRGOVINA S PAPIRJEM, PISALNIM

IN RISALNIM ORODJEM.

SKLAD ŠOLSKIH KNJIG, IN MOLIT-
VENIKOV NA DEBELO IN DROBNO.

ZALOGA POSLOVNIH KNJIG
IN TISKOVIN.

NAJVEČJA IZBER RAZGLEDNIC
IN UMETNIŠKIH DOPISNIC.

ZALOGA NAJBOLJŠIH STRUN
ZA GLASBILA.

JOSIPINA SCHUMI
LJUBLJANA

TOVARNA
SLADČIC
IN KANDITOV

PRIPOROČAM P. N. ČAST. TRGOVCEM IN
SLAVNEMU OBČINSTVU SVOJO NAJ-
VEČJO, NAJCENEJŠO ZBIRKO SLAD-
ČIČARSKIH IZDELKOV.

NADALJE PRIPOROČAM
VSAKOVRSNE ČASU
PRIMERNE PREDMETE
KAKOR

FINE BONBONE,
ČOKOLADO,
PECIVO I. T. D.

VSI MOJI IZDELKI SO IZBORNE KAKOVOSTI TER
PO KOLIKOR MOGOČE NIZKI CENI.

PRIVATNA NAROČILA IZVRŠUJEM TOČNO TER LE PROTI
POŠTNEM POVZETJU.

Cena na leto 6 K, na pol leta 3 K, za Nemčijo 7 K 20 h, za vse druge države
8 K 40 h. Posamezna številka 30 h.

Lastnina in tisk Drag. Hribarja v Ljubljani. Ureja S. Magolič v Ljubljani.